

یادداشت مهمان

فیلمسازی که کتاب نمی خوانند

ابراهیم فروزش*

طبیعتا تهیه کننده ها می خواهند پولشان برگردد و متضرر نشوند و نهایتا به سمت و سوی سینمای تجاری و فیلم های عامه پسند می روند تا فقط مخاطب را سرگرم کنند. بنابراین ترس از این که سرمایه برنگردد، یکی از دلایلی است که باعث می شود تهیه کنندگان رویکرد مناسبی به آثار سنگین و اقتباس سینمایی نداشته باشند...

به سینمای کودک و نوجوان کم لطفی شده است

هر چقدر که جریان های سینمایی مان به ادبیات نزدیک شود اتفاق مثبتی است و به نظر من لازم است نوعی آشتی بین فیلمنامه نویس ها و کارگردان ها با نویسندگان صورت بگیرد که این اتفاق به عقیده من کم کم در حال رخ دادن است و باید این اتفاق را به فال نیک بگیریم. با همه این احوال معتقدم که سینمای کودک و نوجوان، بیشتر از همه حوزه ها در زمینه اقتباس مورد کم لطفی قرار گرفته است. ما آثار بسیاری در این زمینه داریم که می تواند سینمای کودک را سرپا کند. البته باید تاکید کنم که اقتباس تنها موضوعی نیست که به آن بها داده نمی شود. سال ها و سال ها است که آن طور که باید و شاید به سینمای کودک و نوجوان اهمیت داده نمی شود. برای این حوزه چه از نظر بخش خصوصی و چه از نظر بخش دولتی، آن سرمایه گذاری ای که لازم است، نمی شود. من بارها این را گفته ام که حتی در پایتخت کشور هم یک سینما برای این که فیلم های کودک و نوجوان را نشان بدهد، وجود ندارد.

و در پایان اینکه کتاب های بسیاری از نویسندگان نوری و جوان ما منتشر شده که از لحاظ کیفی به خاطر تصویری بودن آن بسیار اهمیت دارند، کتاب هایی که شامل داستان های بسیار خوب برای بزرگسالان و کودکان است که می تواند برای اقتباس در سینما مورد استفاده قرار گیرد و امیدوارم روزی شاهد این اتفاق باشیم.

*فیلمنامه نویس و کارگردان سینما و تلویزیون

ما از لحاظ محتوایی نمونه های باکیفیت فراوانی از نویسندگان متاخر و متقدم داریم. همچنین آثار جدیدی نوشته شده که کاملا برای سینما قابل اقتباس اند و فقط کافی است تا سینماگران به این کتاب ها مراجعه کنند و ببینند که چقدر این آثار می توانند برای اقتباس مناسب باشند. من در فیلمسازی همیشه سعی داشتم از قصه های ایرای اقتباس کنم ولی با نگاهی به تولیدات سینمای ایران به راحتی می توان به این نتیجه رسید که نویسندگان و کارگردان های ما بیش از هر چیز علاقه دارند فیلمنامه های ارزشمندی کار کنند و هیچ علاقه ای به نگارش فیلمنامه اقتباس شده از نویسندگان ندارند. این در حالی است که اگر نویسندگان ما مطالعه کافی داشته باشند متوجه می شوند که ما قصه های بسیاری داریم که می تواند توسط فیلمنامه نویس ها اقتباس شود. به نظر من یکی از اصلی ترین دلایل که نویسندگان ما به سراغ اقتباس نمی روند عدم مطالعه کافی است. این مسئله را می توان در تیراژ کتاب ها و میزان خرید متوجه شد که عدم استقبال خواننده ها نشان می دهد قصه ها و رمان های ایرانی فروش چندانی ندارند.

در مورد کم بها دادن به سینمای اقتباسی هم باید به این نکته توجه داشته باشیم که مسئله عرضه و تقاضا است و جنبه تجاری دارد. تهیه کننده نقش اساسی در این قضیه دارد. شرایط به گونه ای است که اگر یک فیلم سه برابر هزینه ای که صرف ساخت آن شده، به فروش برود، تهیه کننده تازه به پول اولیه اش رسیده است.